

Nevím, ale vypadalo to tak.

Při tom čtvrtěčném a střeďečném venčení. Protože Tali po tyhle dva dny byla myslím nejmíc vnímavá, od tý doby, co jí máme. Když opominu dobu těsně po kastraci, kdy byla skvělým pacientem.

Ale tohle bylo - a třeba i nadále bude?? se neví - o tom, a nejen o tom, že zase byla za vnímavou, ale hlavně o tom, že ona sama několikrát prostě přišla s tím, že chce kontakt, že chce nějakou společnou akci. Ne tak ojediněle a nahodile a jen tak mimochodem. Ne, bylo to skorem stejný, jako s ostatníma mýma psama. Tak jak jsme všichni zvyklí, že to je. Já vždycky, když jsme třeba šli na společnou procházu s Ajšíčkou, tak to bylo tak, že Brtník a její páník šli vpředu a všichni čokle se šmrdolili se mnou a zabávali jsme se společně různým blbnutím a hraním. Tali to tak nemá, tu musíte vyzvat - a to někdy dost hlasitě □ - že aby se dovalila a připojila se buď k práci, nebo zábavě a nebo jen tak. Že by se spokojeně dokohátala spolu s ostatníma jen taaak, to se prostě nestává. Či velmi zřídka a já z toho pak mám 67. Vánočky.

Ale teď po tyhle dva dny o kterých píšu to bylo taaak úplně jiný! Jasně, že se kolem mně nebatolila jako pekinéz, ale prostě byla tam s námi, dobrovolně, ráda a proto, že to sama chtěla. Řekla si o hru a nebo často - na ni hodně často - přiběhla enem tak, kouknout, nahlásit se a tak. Pochopitelně že jsem jásama a odměny doslova rozhazovala plnýma hrstma. Protože to ji momentálně baví děsně moc. Víc, než když jí hodím pamlssek do vzduchu, víc než když jí ho hodím na zem. Pár pamlsků mrsknutých do výšky a popadaných na zem, toooo je vončoooo milá Tončo! Mimochodem, když už jsem u toho jásaní, tak u Tali je to vlastně trochu v úvožofkách. Protože jsem tuhle zjistila (heh, po šesti letech??? Omluvou mi budiž to, že tohle mě fakt nenapadlo.), že pro ni je větší pochvala, když ji pochválím po zupácko-myslivecku a vyduním ze sebe něco jako "Thooo je dhoobře, vhýýborněěě!!" v hluboký mužský, ale výrazný tónině. Já tedy obecně nejásám jak na agi výcviku, to ne, to vysoký pištění mi není úplně blízky, nicméně prostě jásám, aby si pes byl vědom toho, že je to skvělý, super a nejlepčejší a že se radujeme. U Tali evidentně ta pochvala má větší grády, když to pojmu takhle.

Skvělá byla i v poslušnosti. Když ji zaujal nějaký pach, nebo zvěř v remízku, či pach zvěře ukryté ve vojtěšce byla poslušnější a to výrazně. Prostě nemusela jsem to zdůrazňovat,

stačilo pohodově zavolat, že "Ven a tudy deme!" a uuuuž to bylo vykonáno. A ke spokojenosti obou stran, ne jen tý jedny, teda mojí. Já jsem moc ráda, když pes poslechne a není to o tom, že ho tím prudím, alébrž, že na sebe může bejt pyšnej, jak mu to pěkně jde. Tali to bylo vždycky fučik, jen to prostě přetrpěla, že poslechne, ale ta vnitřní radost, že se jí to povidlo, to viděl člověk málokdy. A teď to bylo vlastně pokaždý.

Bylo to zkrátka , jako kdybychom se konečně někam zase posunuly. Jak kdyby jí zase něco dokapalo do mozkovny. Bylo to pro nás obě výrazně svobodnější, než kdykoliv jindy. A byl to zas úžasnej pocit.

Moc, moc a děsně moc bych si přála, aby to byla opravdu změna a ne jen náhodná vlnka v mořem zmítaný duši flekatý. Páč víte co? Ona vnímá totiž i váš úsměv. Já jsem zvyklá se na psy při chválení usmívat - páč prostě mám tu radost a pes i ten úsměv vnímá. Když je normální ☐ . Tali bývá zpravidla nějakej úsměv u zadnice, protože ho vlastně ani nemá čas vnímat. Poslechne třeba, ale už už, se těší, aby zase mohla běžet po svém. A ešivá vy se usmíváte, zubíte a nebo třeba máte na hlavě plynovou masku, to vlastně ani nevnímá. Teď ale JO! A pro mě je to balzám, na mou kynologickou duši. Mocht psa odměnit i tím, že ho podržete na šošoli a on je za to rád, ne že ho tím otravujete, že je rád i za ten úsměv a třeba ho chce opěťovat tím, že na vás vyskočí /cooož se sice nemá, že jo.....ale tak zakažte jí to v ten moment, to nejde/. To si pokazit fakt nechcete.

A tak jsem přátelé zvědavá, kterak to teď povedeme. Ešivá to enem tak šplouchlo, jako obvykle a nebo..... nebo?..... Možná bych z toho mohla udělat hádanku co? ☐